

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Την δοκίμασαν, είπε πάλιν ο πάτερ - 'Ιωσήφ, πρέπει να την επιβλέψουμε. Δεν πρέπει να συναντηθῆ με τὸν Σαλαί καὶ τὸν Βανδῶμ. Γιά τὴν ἐπιτήρησιν αὐτῆ χρειάζεται ἕνας κατάσκοπος τοῦ μῆρὸς κι' ἔξυπνος ὡς τὸν Ρασκάς.

— Ὁ Ρασκάς μᾶς διέφυγε, εἶπεν ὁ Καρδινάλιος.

— Ναί. Καὶ κατέφυγε, ὅπως ἔμαθα, ἀπὸ κάποιον κατάσκοπο μου, σὸ σπῆτι τοῦ Τραγκαθέλ.

— Θὰ στείλω νὰ τὸν πιάσω.

— Πιάσε, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς καὶ τὸν Τραγκαθέλ. Αὐτὸς εἶνε ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος.

— Θὰ τὸν συλλάβω, ἀπάντησε ὁ Ρισελιέ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Καρδινάλιος ἐπισκέφθηκε τὸν βασιλέα κι' ἔμεινε συνεργαζόμενος μαζί του ἄρκετὴ ὥρα.

Μετά τὴν συνεργασίαν αὐτῆ διαδόθη σὸ Παρίσι, ὅτι ὁ βασιλεὺς θάφευγε σὲ ταξίδι, συνοδευόμενος ἀπὸ ἐπιθλητικὴν ἀκολουθίαν, δύο λόχους μουσικοφόρων καὶ τρεῖς, ἐπὶ πλέων, χιλιᾶδες στρατιωτῶν, μετὰ τηλεθόλων. Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ, τῆς ἐκστρατείας μάλλον αὐτῆς, ἦτο ἀγνωστος.

Ἐπιπλέον ὅλοι οἱ μεμιστᾶνες τῆς Αὐλῆς ἐτοιμαζόντουσαν περὶ τῶν ὁδῶν ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον ἐχθροῦ.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Ρισελιέ ἀγρυπνεῖ σὸ γραφεῖο του. Γράφει, ὑπογράφει, σκέπτεται, μονολογεῖ ψιθυριστᾶ...

Ἐξαφνὰ μπαίνει ἕνας ὑπηρετῆς καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι ζητεῖ νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιόν του ὁ Λουβινύ.

— Νὰ εἰσελθῆ, ἀπαντᾷ ὁ Καρδινάλιος.

Ὁ Λουβινύ εἰσέρχεται.

Εἶνε χλωμὸς ὡς φάντασμα.

Στέκεται μπρὸς σὸ γραφεῖο τοῦ Καρδινάλιου καὶ λέγει ἄποτομα:

— Ἐξοχώτατε, ἀφήσατε νὰ σᾶς διαφύγῃ ὁ Σαλαί.

Ὁ Καρδινάλιος προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀντελήφθη τὸν ἀπειλητικὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ ἐπισκέπτου του.

— Ἦθελα στήν ὥρα σας, κύριε Λουβινύ, ἀπαντᾷ. Σᾶς ἐπερίμενα. Εἶπατε πὸς ὁ Σαλαί διέφυγε ; Ἰδοὺ λοιπόν. Σᾶς ἀναθέτω νὰ τὸν συλλάβετε.

— Νὰ τὸν συλλάβω ; ... ψιθυρίζει ὁ Λουβινύ. Γιατί ὄχι ; Γι' αὐτὸ ἔλλωστε ἦρθα ἐδῶ. Ἐγὼ ἕνα κατάσκοπός σας. Τώρα θὰ γίνω κάτι χειρότερο. Ἄλλ', ἔτσι... Ὅχι τὸ κάμω.

— Ἐχει κάλῳς, λέγει ὁ Καρδινάλιος. Ἀναχωρήσατε ἀμέσως.

Ὁ Σαλαί κατεβύθεται πρὸς τὸ Μπλουά. Πρὸς τὸ Μπλουά πηγαίνει καὶ ἡ δοκίμισσα καὶ οἱ ἄλλοι συνωμῶται. Καταδιώξτε τὸν ἀντεραστὴ σας. Θέλετε νὰ πάρετε μαζί σας μερικοὺς στρατιώτας ;

— Ὅχι. Δότε μου μόνον ἄδειαν νὰ ἐξέλθω ἀμέσως ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ὁ Ρισελιέ ὑπέγραψε τὴν ἄδειαν ποὺ τὸν ζητοῦσε.

— Χαίρετε, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Λουβινύ.

— Δὲν θέλετε λοιπὸν φρουρὰν μαζί σας ; τὸν ρώτησε ὁ Καρδινάλιος.

— Ὅχι. Ἐθέλω νὰ εἶμαι μόνος.

Κι' ἐστράφη γιὰ νὰ φύγῃ.

— Στιθῆτε, τοῦ εἶπεν ὁ Ρισελιέ

Κι' ἔγραψε τὴν ἐξῆς διαταγὴν:

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως ὁ κύριος Λουβινύ διατάσσεται νὰ συλλάβῃ τὸν Ἐρρίκον Ταλειράνδ, Ταλειράνδον, κόμητα τοῦ Σαλαί, ὅπου καὶ ὄντες τὸν εἶρη. Ὅσοι οἱ ἀξιοματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι τοῦ

Κύριος διατάσσονται νὰ δώσουν εἰς τὸν κύριον Λουβινύ χεῖρα βοηθείας διὰ τὴν σύλληψιν.

Ὁ Λουβινύ ἐπῆρε τὴν διαταγὴν καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

— Ἐχετε χρήματα ; τὸν ρώτησε ὁ Καρδινάλιος.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησίν του τοῦ ἔδωσε ἕνα σάκκιον γεμῆτο χρυσᾶ νομίσματα.

Ὁ Λουβινύ τὸ ἐπῆρε.

Ἦτο τρομερὰ ὠχρὸς !

Ὁ Ρισελιέ ἐκάλεσε ἕνα ὑπηρετῆν.

— Ἐτοιμάστε ἕνα ἄλογο, τὸ καλύτερο τῶν σταύλων μου, διὰ τὸν κ. Λουβινύ, διέταξε.

Καὶ σπυρόμενος κατόπιν πρὸς τὸν κόμητα τοῦ εἶπε σοβαρᾶ:

— Σκεπτήτε... Ἐκτελεῖτε διαταγὴν τοῦ Βασιλέως.

— Μοῦ ἄρκει τὸ μῖσος μου, ἀπάντησε ὁ Λουβινύ.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ κόμης ἐκάλπαξε μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ὁ Σαλαί εἶχε προηγηθῆ αὐτοῦ ἡμίσειαν καὶ πλέον ἡμέραν.

Μὰ ὁ Λουβινύ ἐννοούσε νὰ τὸν φθάσῃ. Ἐκάλπαξε ὡς δαιμονιομένος. Πέρασε ἀπὸ τὸ Λονζυμὸ χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἔφθασε στὸ Ἐτάμπ καὶ τὸ ἔπερασε, καλλάζων πάντοτε μὲ μανίαν, μὲ λύσαν...

Ἐγράψαμεν ὅτι ὁ Ρασκάς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ καταφύγῃ σὸ δουκάτιο τοῦ Τραγκαθέλ, ἔδοσε νὰ περάσῃ ἡ μπόρα.

Ἐφτασε λοιπὸν ἐκεῖ, παίρνοντας διάφορα στενοσόκακα.

Ἡ πόρτα ἦταν κλειστῆ.

Εἶχε λυγρῶς πειᾶ.

Ὁ Ρασκάς χτύπησε καὶ περίμενε.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μιά λευκὴ σιλουέττα φάνηκε. Συγχρόνως ἀκούσθηκε μιά φωνὴ θυμωμένη.

— Ποῖός εἶνε ; Γιατί ἐνοχλεῖτε τοὺς τιμίους ἀνθρώπους ;

Ὁ Ρασκάς παραξενεύθη.

Τοῦ φάνηκε πολὺ γνῶριμὴ ἡ φωνὴ αὐτῆ.

Κύτταξε καλύτερα τότε καὶ μιά φωνὴ ἐκπλήξεως τοῦ ἐξέφυγε:

— Ὁ Κορινιάν !...

Διάβολε !... Ἦταν πράγματι ὁ Κορινιάν τὸ φάντασμα ἢ μάλλον ἡ μασκαρατὰ ποὺ ἐβλεπε ;

Ἄλλὰ ὄχι, ὄχι, δὲν ἔκανε λάθος.

Ἦταν ὁ Κορινιάν. Ὁ ἀρχεὶος Κορινιάν, μ' ἕνα μακρὸν φουστάνι κι' ἕνα γυναικεῖο σκουφάκι σὸ κεφάλι.

Ὁ Κορινιάν μεταμφιεσμένος.

Ὁ ἀκύλλιος τοῦ Ρασκάς ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ ἀπειλητικᾶ. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν καλόγηρον, κάτω ἀπ' τὰ φουστάνια του.

— Διαβολοκαλόγηρε ! φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Ρασκάς. Πάντα μπροστὰ μου θὰ σὲ θρίσκω ;

— Τί ζητᾶς ἐδῶ, ἔκτρομα ; οὐβριάζεις κι' ὁ Κορινιάν, μὲ τὴν πειρὰ του.

— Κολασμένε !

— Τσαρλατάνε !

— Ἀγιοδύτη !

— Κάθαρμα !

Ἄεφα ἡ μιά γυναικεῖα φωνὴ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ.

— Ποῖός εἶνε, φίλε μου Κορινιάν ; Πρόσεξε, ἀγάπη μου μήπως εἶνε κανένας λωποδύτης !

— Λωποδύτης εἶνε πράγματι, ἀπάντησε ὁ Κορινιάν. Ὁ λωποδύτης ὁ Ρασκάς...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴν φωνήν του. Τὸ λυγνᾶρι ποὺ κρατοῦσε ἔξφυγε ἀπ' τὰ χεῖρια του καὶ ἔσθυσε, πέφτοντας κάτω. Συγχρόνως κυλίσθηκε κάτω κι' ὁ καλόγηρος, δεχθεὶς μιά γερὴ κούτουλιὰ ἀπ' τὸν Ρασκάς.

Τὸ ἀλληλοφώδιμα τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ἄρχισε μανίαν.

— Σκεπτήτε !... Ἐκτελεῖτε διαταγὴν τοῦ Βασιλέως...

— Μοῦ ἄρκει τὸ μῖσος μου, ἀπάντησε ὁ Λουβινύ.

ώδες, λυσσαλέον. Κυλιόντουσαν κάτω, χτυπιόντουσαν, μούγγριζαν !...

Ο σκύλλος του Ρασκάς θλέποντας τον κύριό του να μάχεται άπεγνωσμένως κατά του καλογήρου, έρριφθη μαινόμενος έναντι του κοινού έθροου κι' άρχισε να τον δαγκώνει.

Μά την ίδια στιγμή κατέφθασε μ' ένα ακουπόζυλο στο χέρι και ή οικοδόποινα, ή γνωστή μας κ. Ζαρόν. Η κ. Ζαρόν, φίλη και λατρευτή του Κορινιάν τον τελευταίον αυτόν καιρό, έτοιμαζόταν να ριφθί κατά του Ρασκάς.

Άλλά οι δύο αντίπαλοι είχαν έζυλοκοπηθί έπαρκώς πλέον και είχαν ξεθυμάνει.

— Στάσου ! είπεν ό Κορινιάν στην κ. Ζαρόν. Στάσου, φτάνει... Κανονίσαμε τους λογαριασμούς μας...

Και κατόπιν στρεφόμενος στό Ρασκάς, τον ρώτησε, σαν να μην είχε ουμιά άπολύτως τίποτε:

— Τι θές έδώ, παληφίλε ;

— Ζητούσα άσυλο, άπάντησε ό Ρασκάς, κοντανασαίνοντας άπ' τή γρονθοπατινάδα.

— Άσυλο ! Λαμπρά, ώραία, έξοχα !... Θα σέ κρύψουμε έδώ. Άρκεί να μη μέ προδώσης.

— Τό όρκίζομαι, είπεν ό Ρασκάς. Άφήστε με μόνον να έγκατασταθώ στό δωμάτιο του Τραγκαθέλ.

— Του Τραγκαθέλ ! Πρόκειται να τον συλλάψης ;

— Αυτό είνε δική μου δουλειά. Δώσε μου τό κλειδί τής κάμαρας του και τράβα να κοιμηθής.

Ο Κορινιάν δέν έφερε αντίρρηση.

Έγνεψε στην κ. Ζαρόν να παραδώση τό κλειδί.

Η κ. Ζαρόν τό έβγαλε άπό μία άρμαθιά κλειδιών πουχε ζωομένη στη μέση τής και τό έδωσε στον Ρασκάς.

Ο πρώην κατάσκοπος του Καρδιναλίου τό πήρε κι' άνοιξε ν' άνεβαίνει τή σκάλα που ώδηγούσε στό δωμάτιο του έζυφοάγου.

Έφτασεν εκεί, άνοιξε. Ήπικε μέσα και έζαύλασε στό κρεβάτι του Τραγκαθέλ.

Ήταν τόσο κουρασμένος !... Τά μάτια του κλείνανε...

— Έδώ είναι άσφαλέστατος, μονολογούσε.

Δέν άρνησε να τον πάρη ό έπνος. Κοιμόταν βαρειά, άποκαμομένη, όταν αισθανθηκε άξαφνα μία τρεμερή δύναμη να τον άρπάξει, να τον σφίγγη, να τον σηκώνη άνάρεα !...

Άνοιξε, παρμυζενευόμενος (α μάτια του).

Ποιος διάβολος ήταν παύ ;

Κι' έταξε καλά έμπρός του και διέκρινε δώδεκα διαβόλους, δώδεκα κατασκόπους και όπλοφόρους του Ρικελιέ, οι όποιοι τον κατέβασαν κάτω και τον φόρτωσαν σαν μπόγο σε μία κλειστή άμαξιά.

— Χύθηκα ! τραύλισε ό Ρασκάς. Αυτή τή φορά δέν γλιτώνω. Θα μέ κρεμάσουν έκατό τούς έκατό. Τι λέω ; Έκατέν πενήντα τούς έκατό !...

Τή στιγμή αυτή ένεφανίσθη ό σκύλλος του Ρασκάς.

Ο Ρασκάς τούρριξε ένα λυπημένο θλέμμα.

— Χαίρε, φίλε μου ! του φώναξε. Πήγαινε !... Δέν θα σε ξαναδώ πια να τριγυρίζω πεινασμένος πάνω στα τρία σου πόδια, δέν θα ξανατραβήζω τό μοναδικό σου αυτί... Και σού δέν θα μέ ξαναυπνίσωμ' με τά γαυγισμάτα σου για να σου δώσω να φάς. Θα ξαναυπανηθούμε στον άλλον κόσμο... Χαίρε, φτωχέ μου σακάτη !...

Τό φτωγό σκυλί κουούσε πρόσχαρα την ούρά του.

Δέν έννοούσε τί τρεμερό συνέβαινε.

Ύστερ' άπό λίγη ώρα, οι φρουροί του Καρδιναλίου έφθασαν στην αούλη του μεγάρου του Ρικελιέ.

Έκει, ένας άπό τούς κατασκόπους του Έξωγοτάτου, ό Κοκά, κατέβασε τό Ρασκάς άπό την άμαξιά και τον ώδήγησε σε μία χαμηλή αίθουσα, τής όποιας τά παράθυρα ήσαν κιγκλιδόφρακτα.

Ο Κοκά άφησε τό Ρασκάς στην αίθουσα αυτή και φεύγοντας του είπε:

— Ξέρετε, κύριε Ρασκάς, πώς πνίγουν με τό σκουίν έναν άνθρωπο ; Ο θάνατος έτσι είνε πολύ γλυκύς.

Και, θυγίνοντας έξω, κλειδωσε την πόρτα πίσω του.

Ο Ρασκάς, όταν έμεινε μόνος, πλησίασε στό παράθυρο και κούταξε άπ' τά κάγκελα έξω.

Ήταν κατάχλωμος. Παγομήνος ιδρώτας κυλούσε στό μέτωπό του. Έτρεμε σόκρονος.

Σε μία στιγμή, θλέποντας στην αούλη κάποιον καλόγηρο, του φώναξε με τά μάτια γεμάτα δάκρυα:

— Κλημέρα, πάτερ μου. Όταν πεθάνω, να προσεύχεσαι για μένα !

Ο φόβος τον είχε κυριεύσει ολόκληρο. Ο καλόγηρος του έγνεψε καταφατικά με τό κεφάλι του.

Ο Ρασκάς έξακολούθησε να μένη στό παράθυρο, κούταζοντας μηχανικά έξω. Σε κάποια στιγμή, είδε έναν άλλο καλόγηρο ν' άνοιγη την πόρτα των σταύλων και να τραβήξί έξω ένα ώρατο και ύψηλό άλογο.

Συγχρόνος ή πόρτα τής χαμηλής αίθουσής μέσα στην όποια θρυσκόταν άνοιξε και ό Ρασκάς είδε να παρουσιάζεται μπροστά του ό πάτερ Ίωσήφ. Στο αντίκρουμά του, δέν μπόρεσε να συγκρατηθί και φώναξε με δύναμη:

— Ο θάνατος !... Ο θάνατος !...

Ο πάτερ Ίωσήφ τον κούταξε μία στιγμή κι' έπειτα του είπε με φωνή γαλήνια κι' έπιτακτική:

— Ρασκάς, θα καθάλλησες άμέσως τό άλογο που σε περιμένει έξω και θα τραβήξής για τό Μπλουά. Στις θήκες τής σέλλας θα βρής δύο πιστόλια και άφθονο χρυσάφι. Πρέπει να τρέξης να βρής τή δούκισσα ντε Σεβρέξ. Όταν τή συναντήσης, δέν πρέπει να την έγκαταλείψης ούτε στιγμή... Θα την παρακολούθησ θήμα προς θήμα και θα μέ ειδοποιήσ με έπιστολές για τις κινήσεις τής. Πρό πάντων θα προσπαθήσης με κάθε τρόπο, να μη συναντηθί ή δούκισσα με τό δούκα τής Βανδώμης και τον άδελφό του, οι όποιοι την περιμένουν στό Μπλουά. Φύγε γρήγορα, Ρασκάς ! Δέν πρέπει να χάνης ούτε στιγμή !...

Ο Ρασκάς, άκούοντας τά λόγια αυτά έγνε κατακόκκινος και τένωσε τά μάτια του. Τά γονάτα του λύγισαν έξαφνα και σωριάστηκε στό πάτωμα.

Η ταραχή του τον είχε καταβάλει.

— Ε ! Τι ! ; κρούγους ό πάτερ Ίωσήφ, έξωργισμένος. Διστάζει ; Τρέμεις που να σε πνίξί ή παουόκλα !

— Οχι ! φώναξε με όλη την δύναμη των πνευμάτων του ό Ρασκάς. Οχι ! Να μη μέ πνίξί ή !...

Και, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις του σηκώθηκε.

— Τά κατάλαβες όλα ; τον ρώτησε ό πάτερ Ίωσήφ.

— Όλα ! Όλα ! Σε θασμιώτατε !... Πρό πάντων πρέπει να έμφοδοσ τή δούκισσα να συναντησ τούς δύο άρχηγούς των σουνωτών. Όλα ! Όλα !

— Φεύγα λοιπόν ! Και ό Θεός μαζί σου !

Έπειτα άπό λίγες στιγμές, ό Ρασκάς, καθάλλα στό ώρατο άλογο που είχε δει πρό άλίγου να θγαζούν άπό τούς σταύλους διάσχισι τή μεγάλη αούλη του μεγάρου. Έτρεχε, έτρεχε σαν τρελλάς άπό τή χαρά του, για τή άνέλπιστη σωτηρία του.

Έξαφνα είδε στην έξώπορτα τον σκύλλο του Κορινιάν τον Ιο.

— Κορινιάν ! φώναξε.

Ο σκύλλος τον άκούούθησε κι' ό Ρασκάς έβειε στην περίπτωση αυτή ότι δέν είχε κακή κηρυδιά. Άκολουθούμενος πάντα άπ' τον σκύλλο, διευθύνθηκε προς τό πανδοχείο τής «Στραίας Πεταλωτριάς», του όποιου ή

διευθύντρια τον είχε φιλοξενήσει ώλοστε τόσο καλά, χωρίς να του ζητήσει χρήματα. Όταν έφτασε μπρός στην πόρτα του πανδοχείου, έψαξε στίς θήκες τής σέλλας, βρήκε εκεί τά χρήματα, για τά όποιοι του είχε μιλήσει ό πάτερ Ίωσήφ, πήρε τρία χαρτονομίσματα και τά έβωσε στην διευθύντρια, ή όποια είχε θυγη για να τον υποδεχθί, λέγοντας:

— Τό ένα είνε για τήν όμελέττα, τό άλλο για τό κρασί και τό τρίτο για τή φιλοξενία. Σου άφίνω τό σκύλλο μου και σε παρακαλώ να του δίνης να τρώη όσο θέλει και να προσέχης να μην τον περάσουν γιατί έχει ένα μόνο αυτί και τρία πόδια. Έγώ φεύγω και δέν έξέρω άν θα γυρίσω...

Η ξενοδόχος τον ευχαρίστησε, πήρε τό σκύλλο και τον έκλεισε στην κουζίνα.

Ο Ρασκάς έξακολούθησε τον δρόμο του καλπάζοντας και θγήκε έξω άπό τό Παρίσι.

Κατά τό μεσημέρι, έφτασε στό Έτάμπ κι' εκεί πληροφορήθηκε ότι όχι μόνο ή δούκισσα Σεβρέξ είχε περάσει άπό εκεί, αλλά και ό κόμης Σαλαί και ό δούξ τής Βανδώμης, ό Βουρβόνης και ό Λαβαλέτ. Όλοι, σε διάστημα άλίγων ώρών, είχαν πάρι ό ένας μετά τον άλλο, τον δρόμο τής Όρλεάνης.

Ο Ρασκάς, χαρούμενος, έξακολούθησε τον δρόμο του. Μόνο για τό Λουβίνυ δέν άκουσε τίποτε.

Η Άννιά, την έπομένη τής κηδείας των τεσσάρων ίπποτών, αισθανθηκε ότι ήταν πια μόνη στον κόσμο. Οι τέσσερες ίπποτά, σιγά-σιγά, είχαν μηθί στη ζωή τής, μά ή θέσις, την όποιου είχαν καταλάβει εκεί, είχε αδιάσει τώρα.

Τούς έκλαιγε ειλικρινώς σαν άδελφί τής που είχαν πεθάνει.

(Άκολουθεί)

— Στάσου, είπε ό Κορινιάν !... Κανονίσαμε τους λογαριασμούς μας.